ette rõõmustades selle maitsva, rasvase selja üle. Ta tüürib saagiga oma kõige armsamasse kohta, tahab juba veest kaldale ronida, astub aga kogemata raudade peale ja satub ootamata kombel küti poolt ülesseatud püünisesse. Saarmas peksab ja katsub kõigest hingest lahti rabelda, aga jalg on nagu pihtide vahel, ja kõigi püüdmiste peale vaatamata ei saa seda vabastada.

Järgmisel hommikul tuleb kütt, tapab saarma ära, tõmbab tal kalli naha seljast ja müüb selle nahkurile ära. Nahkur teeb nahast toreda ja sooja kasukakrae.

Kaval rebane.

Talumees kaebas kütile oma häda: rebane olevat tal juba kaks kana ja ühe pardi ära viinud; ei kartvat isegi koera, kelle mees igaks ööks ketist lahti laskvat. „Pane talle kas või praetud liha ette, aga lõksu ta ei lange," sõnab mees; „ja omèti võib igal hommikul värskeid rebase jälgi lume peal näha, millest peab järeldama, et ta alatasa maja ümber luuramas käib."

Kütt on kaval mees ja teab, kuidas rebasega valmis saada. Ta otsustab järele vaadata, kes kedagi oma kavalusega üle trumpab.

Terve päev hulgub kütt ühes koeraga mööda põldusid, — igatahes mitte selle mõttega, et rebast tabada: ta teab väga hästi, et ta päeval, võib olla praegugi, oma koopas magab ja oma peidu-urkast välja ei tule. Kütt tahab ainult jälgede järele kindlaks teha, kustpoolt küljest rebane harilikult metsast välja